

Αλλα λόγια

Προγραφές και απογραφές

Του **ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ**

Όλα τα ευτράπελα που λέγονται και πράττονται περί την άμοιρη **απογραφή** των δημοσιονομικών συνοψίζονται σε τρία μόνο ερωτήματα:

1ον. Επρεπε να πούμε την αλήθεια επειδή αλλιώς κάποτε θα μας πιάνανε; (Και κάλλιο αργά παρά αργότερα;).

2ον. Επρεπε να πούμε την αλήθεια, ακόμη και αν δεν κινδυνεύαμε να αποκαλυφθούμε, επειδή πέραν των Ευρωπαίων την δικαιούνταν και οι Έλληνες πολίτες; (Εκτός και αν αυτοί δεν πιάνονται για Ευρωπαίοι).

3ον και κυριότερο. Τελικά ποιοι ακριβώς διέσυραν τη χώρα; Αυτοί που παραποίησαν την αλήθεια ή αυτοί που την αποκάλυψαν;

Για τα γαλάζια παιδιά τώρα. Το ότι η κυβέρνηση δικαιούται να διορίζει δικούς της διοικητές, διευθυντές και ανώτερους αξιωματούχους στον κρατικό μηχανισμό, προκειμένου να εφαρμόσει την πολιτική της, δεν σημαίνει ότι οι συνδικαλιστές της και τα κομματικά της στελέχη δικαιούνται να το απαιτούν. Άλλο πράγμα το αυτόνομο δικαίωμα της κυβέρνησης να διαλέγει η ίδια τους κρατικούς επιτελείς και άλλο πράγμα η εκ νέου άλωση των δημοσίων υπηρεσιών, οργανισμών και επιχειρήσεων. Δουλειά του κόμματος δεν είναι να ελέγχει την κυβέρνηση. Η κυβέρνηση ελέγχεται από τον πρωθυπουργό και από το Κοινοβούλιο. Ο κ. Μείμαράκης δεν έχει κανένα λόγο να περιφέρεται ως το μαντρόσκυλο των υπουργών. Θεσμικά αυτός ο ρόλος ανήκει στον πρόεδρο της κυβέρνησης και στην ελληνική Βουλή. Ο θεσμικός ρόλος του γραμματέα του κόμματος είναι να ελέγχει το κόμμα του και τίποτα περισσότερο. Ο κ. Μείμαράκης, τα κομματικά στελέχη και οι συνδικαλιστές της Ν.Δ. δικαιούνται να ασκούν κριτική σε υπουργούς, σε βουλευτές, στον πρωθυπουργό και όπου αλλού γουστάρουν. Το ίδιο ακριβώς δικαιούται η αντιπολίτευση και όλοι οι Έλληνες πολίτες. Προνομιακό δικαίωμα ελέγχου και παρέμβασης στην κυβερνητική πολιτική έχουν μόνο ο πρωθυπουργός, το υπουργικό συμβούλιο και το ελληνικό Κοινοβούλιο.

Τρεις κορυφές ορίζουν το ναρκοθετημένο «τρίγωνο των Βερμούδων»: κράτος, κυβέρνηση και κόμμα. Υποτίθεται ότι η κυβέρνηση μέσω του κόμματος επιχειρεί να πείσει και μέσω του κράτους να κυβερνήσει. Ανάμεσα σε κράτος και κυβέρνηση πρέπει να λειτουργούν ασφαλιστικές δικλίδες για να μην αλωθεί το κράτος. Αλλά ο μόνος τρόπος να λειτουργήσουν αυτές είναι άλλες δικλίδες ασφαλείας να λειτουργούν ανάμεσα σε κυβέρνηση και κόμμα. Αλλιώς η κυβέρνηση καταντά το εφιαλτήριο της κομματικής επιδρομής στις κρατικές υπηρεσίες. Όταν λοιπόν κομματικά στελέχη εποφθαλμιούν την κυβέρνηση, στην πραγματικότητα ορέγονται το κράτος. Όταν σπάνε τα στεγανά ανάμεσα στις τρεις κορυφές, το τρίγωνο των Βερμούδων μετατρέπεται σε «τρίγωνο της ανωμαλίας». Το κόμμα διαμέσου της κυβέρνησης εφορμά στο κράτος. Διογκώνει, δηλητηριάζει, παραλύει την κρατική μηχανή και αλλοιώνει τις λειτουργίες της. Το γιγαντωμένο, κατάφωρα πληγωμένο και αχρηστευμένο κράτος έχει πλέον ένα μόνο τρόπο να αντιδράσει: να ξεσπάσει στους δύστυχους πολίτες του!

Η ΟΛΓΑ ΜΠΑΚΟΜΑΡΟΥ ΛΕΙΠΕΙ ΣΕ ΑΔΕΙΑ

jparaske@enet.gr

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ - 04/12/2004

Copyright © 2006 Χ. Κ. Τεγόπουλος Εκδόσεις Α.Ε.